

Poblion slaví 25 let

KAMMARBÁND 102

Květen 2008

Potlachové střípky

Poblion 25

Při soutěžích osad, když bylo řváno Poblionu „To jsou naše holky“, kluci zapomněli. Zapomněli na to, že když zakládali na druhém Celosvětovém potlachu osadu „Orion“ vykřikovali, že do ní ženský neberou. To nám nevadilo, takže vlastně pomohli vzniku dívčí osady „Poblion“, na témže potlachu.

První šerifkou se stala Jiřina. Po Jiře nastoupila šerifka Věra a je jí dodnes. Vysvětlení, jak se získává šerifství v Poblionu, není třeba.

P.O.B. LION – První Osada Blicí Lvíce

Expertky na muziku nejsme, jen rády zpíváme. V soutěži osad jsme poprvé zpívaly až v roce 1988 na 19. Potlachu

ve složení Lída (Ušatá, Hadice,) Jiřina, Monika, Věra a Marcela (Pěnice).

Později s námi začala zpívat Božka.

Po úspěších ve zpěvu osad na Australských potlachech jsme se rozstěhovali do různých států.

Spirituálně osada stále žije a při setkání na potlachu zpíváme v osadách, nebo dvojicích. Letos oslaví osada 25 let trvání a to čtvrtstoletí společně oslavíme, až se všechny dítky vrátí z cest.

Ahoj

Pěnice

39. Potlach – Bombala River

Začali jsme se sjíždět již ve středu do malebného údolí Bombala River kde již čtvrtým rokem pořádáme celoaustralské potlachy. Krásná, otevřená bush nás přivítala sluníčkem, které se sice po chvíli schovalo za mrak, ale to vůbec neubralo z radosti nad shledáním a všude se ozývalo "ahoj, ahoj pojd' parde ochutnat, co jsem navařil!" či " pojd' jsem, to jsi ještě nepil!" a tak dále.....

Do potlachové noci byly večery jen u malých ohniček a všude se hrálo, povídalo, popíjelo a vzpomínalo času minulých.

Sobotní ráno jsme začali s přípravou potlachoviště, stávil se Bubrův totem, dělala se hranice, pochodně, zavěšovala se vlajka a čistilo se okolo ohniště.

Pak jsme se vrhli svorně na dřevo a za chvíli bylo vše nachystáno.

Pokračovali jsme v tradici, s kterou započala Sydneyská parta a to že kamarádi večer nesoutěžili o ceny, ale každý kdo vystoupil, dostal upomínkovou, potlachovou vlaječku.

Pouze se soutěžilo o nejlepší vyprávění, které vyhrála Buchtice i když Buchta to přečetl a za nejlepší píseň večera byla vyhlášena druhá Karlova (Adelaide) písnička. „Luka pod Medníkem“

Oheň 39evátého Potlachu nám zapálili kamarádi: Květa, Milan, Karel a Jim, Ray vytáhl vlajku na stožár.

Peldina básnička, kterou nám poslala, ...

NAŠLA JSEM V AUSTRÁLII:

*rudý písek outbacku a bílý písek pláží
na Tasmánii vodopády, jenž deštný prales stráží
potápění na Barrier Riefu odnesla spálená záda
a do Opery v šatíčkách, jak dobrý mrav si žádá
a na Gold Coastu surfaře
a rozkvetlou poušť na jaře
a ptakopyska ve Sněžné řece
a klokany, no jasně, ty u silnice přece
a závrať výstupů i pádů
a hlavně... DOBRÉ SRDCE VÁS VŠECH KAMARÁDŮ!!!*

započal večerní program. Touto cestou velice rád vzdávám díky kamarádům, kteří nám obohatili potlachový večer.

A šli v pořadí:

Mex, Gabo, Milan, TO Queenslandských Masňáku, Milan a Jitka, Franta, TO Haloozka, Libik, Mikin a Květa, Pěnice s Božkou, TO KaVa (Kadlec a Valenta), Karel, Dája alias DajDaj a večer uzavřel Mates.

Veselé vyprávění: Žanek, Buchta/Buchtice a Cvrček. Volnou zábavu započala parta s Queenslandu potom to převzali Jaroušek Valentů a Žanek. Byl to večer, jak se patří. V kamarádkém souladu se řádilo až do ranních hodin.

Jardo, kde v sobě bereš tu neutichající energii?

Druhý den vypuklo soutěžení a to trampský trojboj (nůž, sekera a pírkó). Třetí místo obsadil Zdenek (Melbourne) druhé Lukáš (mladý Buchta, NSW) a první místo obsadil Vojta (Melbourne).

Nu a to se již začala šikovat mužstva do soutěže o nejlepšího "Plivníka". Adelajda a zbytek světa obsadili místo první, neboť díky Gábovi napluli nejvíce ze dvou litrů vody, i když s rumovou esencí, do kýbla.

Světelné podmínky byly vyhovující a tak Cvrk nařídil společnou fotku u totemu.

Což dlouho nevezalo, neboť každý byl již hladov a hlavně vysušen! Ano kamarádi, dbali jsme pitného režimu a valili do tábora něčeho pojíst a zavlažit hrdla, která ještě z předcházející noci nebyla plně vyladěna.

A to již z Mikinova campu se ozývalo pozvání na oslavu Květiných narozenin a tak jsme Květušce zaspívali a popili na její zdravíčko, ochutnávali dobrot, které nám připravila a pro mne to bylo poprvé, co jsem na potlachu baštil humrové chlebíčky! Mňam Mňam! Později odpoledne začala Děvčata barvit vajíčka, chlapi klábosili a ochutnávali rozličné lektvary a vůbec se mudrcovalo nad vším možným i nemožným a vzpomínalo kamarádů, které letos zas po dlouhé době vidíme.

Večer již byl o něco poklidnější, ale chodili krásné písničky a nálada pozvolna stoupala a již se zas jelo od géčka, ale brzo se začali pět námořnické, s kterých se přešlo na skvosty trampských písní, které se pějící nad ránem, když naše srdce jsou si tak blizoučko!

Ráno sice svítilo sluníčko ale já mněl mlhu před očima, dostal jsem kafičko a hned jsem Marušku vykoledoval, ale to již se řítily malí Buchtíci pod vedením Buchty a Lukáše.

Pomlázky coby velké filcové sedmikrásky proháněli něžné pohlaví. Děti ani nekoledovali jenom mydlili vřískající tety. Pak to vypuklo, trampský potěr lítal po campu tahajíc pytle čokoládových vajíčků a zajíčku, očiska na vrch hlavy a vidina ještě více čokolády z nich dělala malé tornádo, které řádilo tábořištěm!

Dříve narození se pozvolna též uvedli do pohybu a rozšafně koledovali "bolestně" povykující kamarádky - "nemáš-li vajíčko dej mi rumu maličko" někteří po chvíli pouze se zmohli na škyt " dej RUM " škyt, škyt!

Někteří z nás již museli zpět do té reality a tak jsme se loučili "Ahoj a 40-tý děláme společně"!

V úterý ráno když jsme balili camp tak se otevřela nebesa, naládovali jsme auto závidíc kamarádům kteří nikam nespěchají a kteří mohou vyčkat příznivějších podmínek. Nastartovali, zavolali AHOOOOJ a vyrazili směr Melbourne.

Další úspěšná akce je za námi. Kamarádi díky a zas brzo někdy, někde na shledanou!

Ahoj Vojta

Jára Cimrman - opět z Austrálie.

Mírové období před první světovou válkou bylo v Austrálii charakterizované epidemickým rozmnožením buržoazních pikniků. Jára Cimrman nazýval účastníky těchto gastronomických rituálů v přírodě "mastní víkendoví svačináři", zkratka „mastňáci.“

V opozici proti tomuto novému společenskému směru založil Jára Cimrman v Austrálii expatriotské hnutí československých přírodních minimalistů - trampů.

Trampové vyjížděli do australské přírody ve volně zcelených kamarádkých skupinách, kterým Jára Cimrman začal říkat trampské osady.

Aby se osady mezi sebou poznaly, přišel s nápadem osadních emblémů, kterým říkal domovenky. Barvitě osadní domovenky byly často jedinou ozdobou ošuntělých, ale praktických oděvů trampů. Nostalgicky Mistr pokrtil svoji osadu jménem Eldelweiss. Emblém abstraktní alpské lilie na osadní domovence rozzuřil místní potomky anglosaské bourbonské aristokracie a Jára Cimrman od nich dostal trestní oznámení za porušení copyright na 'jejich' lilii.

Járův génus toto nařčení vyvrátil snadno vědeckým důkazem genetického rozdílu mezi francouzskou lilí a tyrolsko-tramskou protěží, "Eldelweiss trampis".

Na rozdíl od naškrobených mastňáků byly trampské oděvy pozáplatované.

Záplaty v terénních barvách se později staly prototypem vojenských maskáčů.

Výroba nášivkových maskáčů byla pracná do té doby, než Mistr přišel s geniálním nápadem, jak je nahradit tiskem na látce. Jára obecně nazýval tento nový druh látek "maskování chameleóni". Jeho krejčovská manufaktura, (která uvedla do světa šortky) (*), z nich iniciativně hotovila praktické a populární oděvy.

Pro trampy kteří jezdili hobo inkognito na vagóně s uhlím, měla kamufláž vzorek uhelných kostek; žitný odstín pro vagóny obilňáky a andělsky bílý vzorek pro cestovní oděvy

na cisterně s mlékem. Podle australského folklóru Jára Cimrman též vyhotovil pro osadu psanců z T.O. Ned Kelly první neprůstřelné vesty bez použití teflonu.

Po romantických zážitcích, které zažil s jednou paní pod širákem, a z vrozené trampské praktičnosti, Mistr tvůrčím přístupem interpretoval prvního trampa Diogéna (**), který nocoval v sudu, vynálezem „s-paní pod širákem“.

„Ti co obdivují volnost ptáků, si nestaví hnízda“ to bylo jedno z Mistrových lakonických rčení. Pro tento rozmáhající se trampský styl Mistr tvarově zdokonalil tehdejší hruškovitý tyrolský ruksak na úhledný ergonomický špalíček.

Na rozlišení od ortodoxních ruksaků byl tento nový typ označen písmeny US, což vysvětlovalo specifické použití „Under Schirák“, tedy pod širákem.

Historickou skutečností je dodnes zamlčené obšlehnutí Járových zavazadel tehdejším ekvivalentem CIA: Americké jednotky s US tornama se poprvé objevily na západní frontě v roce 1918, když už tam byl skoro klid.

Jára Cimrman byl průkopníkem kamarádsky pospolitých ohýnků, o kterých se mastňákům ani nezdálo, protože neznali s-paní pod širákem. Mistr nazýval tyto ohně „táboráky“, na památku *in memoriam* parda Siegfrida Tábořského.

Kronika osady Eldelweiss je historikům dodnes nedostupná. Podle konspiračních teoretiků je skrývána v poušti Nevady na UFO základně Area 51, kde jsou údajně v podzemních trezorech také ukryté anály aspirantů na globální a kosmickou hegemonii. Podle výpovědi Járových spolu-osadníků má kronika obsahovat Mistrovy první glosy teorie a výpočtů konstrukce plazmového svěráku, aparátu schopného obklíčení, zatčení a uvěznění černých děr vesmíru. Podle trampa Aleše Van der Nicka to bylo na čundru do Yarra Valley, kde při táboráku Mistr volně diskutoval možnosti nálezu dalších dimenzí v černých dírách, které Jára Cimrman neviděl tak úplně černě.

Jára však také konstatoval, že „černé díry jsou šrotovnice vesmíru, které požírají veškerý okolní materiál a ani světlo jak ho známe, s gestikulací se obrátil ke světlu plápolajícího táboráku, neuteče jejich nenasytnosti.“ Světlo bez možného návratu osvícence Cimrmana značně znepokojovalo. Již tehdy tvrdil, že plazmový svěrák by mohl donutit ty černé ošklivandy spolknuté světlo opět vyvrhnout.

Jára Cimrman také pracoval na regulaci plynových výtrusů černých děr, které znečišťují kosmický průvan omamným plynem. Mistrův projekt „Rudý špunt“ byl ale neomaleně prozrazen Nikolou Teslou, s kterým se Mistr znal už z Karlovy University, (kde se s ním dělival o své svačiny). Teslovo prokecnutí způsobilo mezi vědci velký třesk. Bombastický pošuk Albert Einstein, jinak průměrný student, začal ihned neuroticky robotit na „kosmické konstantě“, která byla-li kdy správně definovaná, mohla zpomalit Mistrovy kosmologické pokroky.

Historie však říká, že Einsteinova práce na kosmické konstantě a ani pocuchané revize co následovaly, nemohly zatajit její úplné fiasco. Faktem zůstává, že Einsteinovým největším omylem nebyla jen nějaká „kosmická konstanta“, ale hlavně to, že Cimrmanovi nevrátil jeho plnicí pero, které mu Mistr nezištně půjčil.

Jára Cimrman vynalezl plnicí pero čistě z osobních a praktických důvodů; jednak proto, aby si nemusel pořád namáčet, ale hlavně, aby nedělal ve svých výpočtech kaňky.

Když vyšlo najevo, že Albertův příbuzný Lewis Waterman začal v Bostonu hromadně vyrábět kopie Járova pera, Mistr poté nechtěl Einsteina už ani vidět.

V roce 1914, když začala válka a trampové byli zmobilizováni, narukovali bez Járy Cimrmana, který byl jak víme prvním pacifistou. Doma v Austrálii pak nebylo s kým jet na čundr a když přišla od pardů z Verdunu čumkarta, Jára byl okamžitě na cestě.

Zvolil trampský modus operandi, hobo bez lístku, a strávil celou cestu až do Calais-sur-Mer na palubě válečné frigaty "Tichá Hegemonie" naprosto nezpozorován. Bylo to díky maskáčům se vzorkem létajících rybek.

Setkání bojových jednotek s Járou Cimrmanem, prvním pacifistou na Verdunských polích, je dodnes historickou kontraverzí. Bylo to během jednohodinového příměří, které Mistr obdivuhodně vyjednal s oběma válčícíma stranama.

Při tomto setkání vyšlo také najevo, že situace na západní frontě v té době byla zneklidňující. Balíky z domova nedocházely, poštovní holubi nelétali a nebylo co jíst.

No, nebyl to žádný piknik!

Mistr přislíbil vojákům - svým pardům - okamžitou pomoc. Mistrův génus dělal přesčasy. Díky Cimrmanovým maskovaným pláštům mohla pošta opět bezpečně fungovat bez zpozorování nepřáteli. Vynález plynových masek a maskáčů pro holuby navíc přivedl tyto milé opeřence opět do zpravodajské služby a to vše přispělo k znovuobnovení doručování potravinových balíčků.

V zázemí fronty se Mistr zcela náhle a neočekávaně vydal na cestu genetického inženýrství. Nejprve vystopoval původ biotechnologie staré 4 tisíce let, kdy Suméři (aniž o tom věděli) používali mikroby pro výrobu alkoholických nápojů.

Zakrátko byl na správné cestě. Genetickou modifikací buněk Mistr vypěstoval rychle rostoucí kedlubny, kterým se dařilo i ve sněhu. S pomocí ruských válečných desertérů, pod vedením Ivana Vladimíroviče Mičurina, Mistr sklídl bohatou úrodu kedluben velikosti melounů. Současní historici jsou zajedno, že svým vynálezem transgenních plodin Jára Cimrman zachránil celé legie před hladem a také neposledně před podlehnutím zrádným kurdějím.

Australští historici se shodují v tom, že Jára Cimrman musel být pacifistou už před búrskou válkou, protože té se také aktivně neúčastnil. Revizionistická historie však přiděluje pacifistické vavříny německému ostrostřelci z flanderských polí, frajtrovi Paulovi Kramerovi. Skutečností ale je, že tento odchovanec Bismark jugentu a válkou otužený frajtr desertoval k pacifistické filosofii až po první světové válce.

Stalo se to díky náhodnému setkání s Mistrem v dnes již neexistující belgické kavárně, kde spolu prodiskutovali tehdy už ztichlou západní frontu.

Při diskusi s Mistrem se Paul Kramer za svojí militaristickou minulost zastyděl, úplně obrátil, dokonce i své příjmení Kramer na Remark, a když to zvalounštil, z kavárny už vyšel jako Erich Maria Remarque. Paradoxně tak byla Járova identita prvního pacifisty historií zcizena. Vliv Mistra na znovuzrozeného a pokřtěného Ericha Remarka byl ale zřejmý. Remarque údajně často nostalgicky říkával, že Jára Cimrman byl jediný z těch třech a nebo čtyř kamarádů, které kdy v životě měl.

Když válka skončila, Járova pietní filosofie inspirovala symboliku "neznámého vojína". Neznámí vojíni byli původně a namátkově exhumováni z válečných hrobů a znovu pohřbeni na jiných významnějších místech.

První událost tohoto druhu byla v roce 1920, když jeden z neznámých vojínů byl pompézně znovu pohřben pod Vítězným Obloukem v Paříži.

V dopise válečnému hrdinovi maršálovi Pétainovi Mistr zdůraznil pietu padlých a navrhl alegorické sochy neznámých vojínů jako mnohem praktičtější řešení.

(V nesouhlasu s hlučným pozdravem dvaceti jedna kanónů, Jára Cimrman také přišel s nápadem pietní minuty ticha).

Podle vyprávění válečných veteránů to byl právě Jára Cimrman, pacifista a neznámý jako voják, který se stal prvním akademickým modelem sochaři tvořícímu sochy neznámých vojínů. Bohužel, podobizny neznámých vojínů jsou mnohé. Tato skutečnost ztěžuje najít tu původní a tak jednou pro vždy zjistit eluzivní podobu našeho Mistra. Naše pátrání (***) po podobě Járy Cimrmana však v tomto směru pokračuje s neutuchajícím optimismem.

S poděkováním RAAF (Australskému Královskému vojenskému letectvu) za umožnění a podporu v našem výzkumu.

Rudolph "Biggles" Havlík & team

(*) Ref.: "Jára Cimrman v Austrálii" vydané v australském trampském občasníku/obšťastníku "Kamarád" (č. 101).

(**) Ref.: "Na obranu Diogéna, prvního trampa", ibid.

(***) Naše pátrání je věnované pardovi, československému expatriotovi z Ameriky a bývalému zastupiteli Falzubských Rytířů v Americe, in memoriam Honzovi "Zoltán" Loumovi, Krušnohorskému bohatýru z Kamarádů Země Nikoho, T.O. Howgh, howgh...

Hola kamarádi-ky!

Jak známo, nésu žádné písmák. Jednak su od přírody shnilé, až do mě prsty lezou a taky, než se rozhébu, tak už nemá cenu vo ničem psat - už je po vohnu!

Ale! V posledním čísle občasníku "Kamarád", má pozornost laply dva příspěvky. Jeden, čítám od Peldy a druhé od Biglesa. Obě dílka jsou pozoruhodná - krásné veršované i Biglesova elaborátní essay - opravdu - literárně moc pěkné - leč, bohužel, oba autoři střelili do křa! Do patřičného se netrefil ani jeden, tož se pokusím v tomto tématu udělat trochu "ordnung"!

ADAM s EVO? Tak od Adama - vo tym, že neměl ani kapku trampské krve, víme eště dyž byl svobodné. Místo aby dlabal totémy, stavěl tepees a učil se lesní moudrosti měl v makovici inší války. Až si vylodil Evu. To už potom načisto: "Gudbaj trampingu"! Adam - mladé borec, Eva - pohledné bubák, takže co vyváděli většinu času, nemusím rozepisovat. No, a když nedělali "To", tak šmejčili po Ráju a větřili co tak zglobnot, až došlo na zakázaný jabka. No-a bylo po Ráju! Archanděl Gabriel, když je vohnivým mečem lífroval z Ráju auf, tak eště za něma hokl "Pracujte a množte se". No, a to nebyla žádná čurina holt museli poslochat a nic inšího jim nezbávalo, než bochat a dělat fagany (vo tym jednym raubířovi se zminuje aj Bigles.) Takže - malo platný - Adam s Evo o trampingu neměli ani šajn! Ani dobrovolně či z donucení!!!

No a ted' k DI OGÉNOVI!

Biggles vypálil od pasu do husté buše! "Nezaměstnané bezdomovec" Cha, Chá, Somroň, které by neklepal ani dyby naň tlačil "CENTRELI NK"! Pré: "Odmítal všechny formy

luxusu..." Bullshit, v té bečce co béval, se mu "fšecky formy luxusu zdaleka vyhébaly, protože smrděl jak senkrůvka! Dokonce mu bylo párkrát doporučeno aby si lapl ten vypučené sud a zašil se s ním kamsi do lesa. Na to odpovídal jen cynickým úšklebkem. Na rabišu ve štatlu si smysl daleko lepší než kdesi ve hvozdu sbírat prašivky! Holt, Diogénes byl vyloženě "ŠTATLAŘ"

a šmytec! Přirovnávat Diogéna s trampingem je stejné jako tvrdit, že tygr je býložravec!

Potom je tam seznam dělnických prezidentů i chudák Včelička tam zabzučí - ale nic vo tym, že by Diogénes jedno vyjel na čundr!

Dále - Carl Jung by řekl "prd", protože stejně, Diogénes o trampingu neměl ani Lufta! Ja, moc se mně líbí, co by dělali Adam a Diogénes v BRÁNÍKU na roli? Patrně by se asi oba posrali strachy, protože ani jeden, ani druhý vláčku nigdáž předtím nespatriil. Lupeň by si žádné z nich určitě nekopil - Diogénes byl věčně suché a Adam neměl na drobné kapcu! Apropos Bigles - Teprve staří Římané začali natírat lokomotivy suříkem. (pozn.aut.)

Dle předchozích literárních děl lze soudit, že oba autoři se dopídili jisté formy vzdělání co je ale zajímavé, že oba nakrásně ignorovali BIBLI! Tam-lze se dočísti o vzniku trampingu a o tym, že První tramp byl "Kristuspán" a o osadě "Dvanácti apoštolů"!

Že Kristuspán byl špicové borec není třeba uvádět, jenom to, jak pěkně dal dohromady osadu. Protože každé (z pozdějších apoštolů) měl jakési háček - jeden rybařil - ten zas to a ten zas tohle, až šel kolem Kristuspán a povídá:" HOLA KEMO - JAKÁ ? PRÉ NIC MOC?! Tak hod' na fišle kakáč a pod' se mnó. Budeme se tólat krajem a šířit kultúru!" No - dvakrát to žádnému říkat nemosel a cobydup měl správnou sestavu a tak začali čundrovat, jak se tenkrát říkalo, po SVATÉ ZEMI. Za nějaké čas už byli známí a tak na jednom čundru se doslechli, že kosek v Pueblu, se koná sobáš a že so zvaní! Modrové byl každé a žízno měli "pekárny" tak slepený, že ani mluvit nemohli - a tak hurá na svajbu. A že to nebyli žádný pastelky, tak po vajnošu se zaprášilo spíš než by řekl "obuvník"- ale, co fčíl - sestava pěkně rozjetá a najedno sucho. V tu ranu byl každé smutné, jak pohřeb na obecní útraty, ale teď se ukázalo, jak správně šerif byl Kristuspán. Postavil se a hlásí: "Panstvo-žádná křeč! Posbíríte fšecky prázdné plucary a naplňte jich vasrůvko" - což se stalo. Potom udělal (jako šerif) znamení kříža a HOLA! Frankovka, Vavřinec, Veltlín, Tramín, Modrý Portugal - co gdo ráčil - plonku fšady moře. A tak se partyja ločila se svatebčanama až v úterý, každé štriclú jak pytel koledy...Holt - dodnes se na to vzpomíná a v BIBLI je to zaznamenaný jak "ZAZRAK V KANI GALILEJSKE"!

Takových zázraků a čundrů bylo ještě hodně, ale autoritám se to začalo zadírat a tak po tý sestavě škaredě hopli. Šerifa zlikvidovali do krénu a po apoštolách šli jak tchoři po kuřátkách. Ale marně!

Po hodně rokách ještě novó krev do trampingu vstříkli CYRIL s METÚDEM, v Šimicách je furt templ, kterému nigdo neřekne ináč - než "U DVOCH TRAMPU!"

Tak toto jen v kostce - evidence k podpoře této théze je fůra, ale nebudu dále roztahovat. Pokud má někdo výhrady, či by rád doplnil mé kusé znalosti, rád si o tym přečtu na stránkách "KAMÁRADA"

P.S. Biggles nabízí několik episod ze života Diogéna.

Já zas nabízím několik episod ze života PoPa! (samozřejmě po schválení výše jmenovaného!)

Tak Vážené Trampstvo, povídám HOLA!

V úctě Váš CVRK!

SLEZI NA

Koncem minulého roku se sešla většina kamarádů u Kolmanů na farmě, aby jsme oslavili znovuzrození, či spíše z popela vstání jejich farmy. Dům byl zcela přestavěn, ale jen zasvěcená duše by poznala, že se jedná o nový dům. Vše vypadalo tak jako před požárem, který připomínaly pouze ohořelé kmeny stromů. Obdivovat dům, je sice hezká věc, ale nevyrovná se to posezení u táboráku. Proto jsme večer usedli

okolo, tentokrát kontrolovaného ohýnku a zábava a veselost se brzy rozproudila. Jako staří a dobří kamarádi jsme Jirkovi a Marcele předali pár hodnotných dáreků do nového domu, jako jsou hasicí přístroje, hasicí deka a pod. Nutno ale podotknout, že se mezi dárky objevili i sirky, zapalovače a i jiné zábavné hračky pro jejich hezkého vnoučka aby si za dlouhých zimních večerů měl s čím hrát. Nad námi hezky svítily hvězdičky a musíme prozradit že s krátkým se večerem se i mnoha kamarádům dopovaným různými chutnými moky rozjasňoval zrak tak,

že daleko předstihl jas nebezpečných hvězd. Vzpomínání na staré časy nám zpříjemnil Jarda s jeho kytarou a nekonečnou zásobou starých písniček. Prostě byl to jeden z večerů na které dlouho vzpomíná. Většina z nás se chystala na nedělní vejšlap, ale pouze hrstka těch otrlých a drsných se na něj vydala. V poledne se skupinka uondána vrátila rovnou k prostřenému stolu, budíce tak silné podezření, že vyspávali probdělý večer na sluníčku ve křoví a pouze vůně hodokvasu je donutila

k návratu. Před odjezdem domů se nám Kolman začal svěřovat se svými pracovními plány do budoucna. Jeho optimistické nadšení nás utvrdilo v tom, že toho určitě dosáhne, budeli žít tak do stopadesáti let. I jeho poslední vynález dokazuje, že by to mohl asi o dva roky zkrátit. Posudte sami.

Tento vynález samonosného slunečnicko-deštníku mu umožňuje používání obou rukou za jakéhokoli počasí. Uvažuje se o dalším vylepšení, jako je možnost přidavného nářadí pro různé úkony.

Buchta.

SILVESTR 2007

Na oslavy nového roku se vždy těšíme, ale někdy je situace volna a možnosti delšího cestování podněkud nereálná. Vždy se ale najde řešení, tak jako tentokrát. Většina Sydneyských pracujících nemajících volna, dědečků a babiček hlídajících vnoučky a těch pohodlných a líných kterým se v letním horku nechtělo trmáčet stovky kilometrů se sešla u Blechů v hojném počtu. .

Díky našim děvčatům se stoly prohýbaly pod váhou jídel a pití. Jediné co nám chybělo bylo posezení u ohně, s ostatními kamarády. Na dobré náladě to ale nikomu neubralo. Slavilo se, veselilo o čem svědčí, že se oslavy rozpadly až za bílého rána.

Jediné co bylo úděsné byla taková zvláštní nevysvětlitelná ranní mlha která se začala rozprostírat po celém údolí. Pronikavě snižovala viditelnost a i z pěkných a stepilých děvčat začala vytvářet fluidní stvoření ala Bílá Paní jak se můžete přesvědčit s přiloženého obrázku.

Buchta

Zeptal se tramp trampa. „Parde, myslíš si, že budeme na to všechno mít čas?“
„Kámo, čas je právě ten co se stará o to, aby se to *všechno* nestalo najednou.“

Brdy, z čundru, neděle odpoledne, asi v roce 1963-64

Zeptal se tramp trampa. „Parde, půjdeme na vlakovou zastávku zkratkou? “

„Jo, můžeme já mám v pondělí odpolední šichtu.“

(Od Dawsona)

Vždyť je léto.

Vyrazíme skoro všichni 27. prosince směrem Žankova farma. Ráno překládám svou výbavu do Vincova 4WD. Myslela jsem, že jede také Jim, jako minule. Nejede. Vypadá to, že druhé kamarády už nedostihneme. Vojta a Hugo s dalšími vyráží dříve. Jsou to ostří jezdcí. Co se budeme vzrušovat, stejně nám to vezme celý den se zastávkami a jízdou podle předpisu. Placka Victorie ubíhá pomalu. Začíná se oteplovat. Z tepla se mi zavírají oči. Vždyť jsem vstávala před pátou.

V Tralargonu na odbočce směrem na Licolu vzpomínám, jak by to bylo dobré, mít tam naši starou boudu a Silvestr v ní. Co se dá dělat? Je rok po těch požárech a povodních. Eukalypty jsou zelené, ale bez stínu. Takže zase k Žankovi. Je to asi přes 600 kilometrů.

Nevím co se děje. Byli jsme tam v listopadu a někteří nadšenci znovu na narozeninách u Bogana, ještě o pár týdnů později.

Takže to vypadá tak, že čím je benzín dražší, tím jezdíme dál a dál.

Za předním sklem auta to upaluje a puštěná klimatizace je zase ledová. Takže to střídáme.

Zastavujeme na jídlo a jiné potřebné. Stejně stany postavíme

za světla. Už šplháme do hor nahoru, a pak skoro okolo Mikina, a už jsou tu Dalgety.

Zbývá asi 40 km k vytčenému cíli.

Za telefonní budkou začíná prach. Otvírám brány.

Projíždíme farmami. Na jedné farmě přejedeme nějaký pomlácený 4WD, pro jistotu couváme zpět si to prohlédnout. Auto neznáme, a nemá ani číslo.

Jeho kola jsou do půlky zahrabaná v zemi.

Nikdo z našich. Pokračujeme.

Konečně na Žankově farmě. „Ahoj, kde je kdo?“ Procházíme všechny místnosti a ani noha.

Nechce se mi věřit, že se doopravdy kempuje dole u řeky. Padáme dolů podle žlutých značek.

A to při minulé návštěvě vykřikoval Žanek, že žádnou cestu dělat nebude a že má dost své práce. Udělal ji, stromy vysekal a krásně označil. Ukázalo se, že dole je víc placu na kempování, než jsme tušili. Fantazie – být tak blízko Snowy River.

Od farmy se jít dolů vykoupat je 800 metrů. Nahoru opět – 800 metrů a můžeš se jít znovu koupat. Počasí nám přeje.

Obloha střídavě modrá, oblačná i černá, a ne a ne spadnout kapka.

Len hromy bijů.

U Žanka bylo naměřeno ve stínu i 42°C. Pod našimi plachtami je určitě daleko víc.

Jsme pořád ve vodě. Je fantasticky teplá. Stan mám jako jeskyni. Plachty nad i okolo.

Ono i to chození k řece už namáhá. Přesto jsme s Kristýnkou vyšlapaly ten kopec a Hanka nás posilnila na farmě. Obávám se, že se všichni pěkně připečeme v takovém vedru.

Já, běloba, mám dokonce opálená záda. Stalo se něco, co se už dlouho nestalo. Eukalypt vedle Matesova auta odhodil větev asi 40 cm v průměru. Štěstí, že ne na auto.

Jen na cestu k řece, kde kráčil Vinc, ale byl daleko. Žanek nám prořízl cestu, abychom to nemuseli přelézat.

Každý den večer děláme oheň, jen Žanek brblá, že media hlásila, že někdo musel zaplatit \$5000 pokutu za rozdělení ohně.

Ano, ke konci roku slaví Vojta pravidelně jeho narozeniny, druzí se vyhýbají i oslavám kulatých.

Také Boganova parta přijela k této oslavě. Pořád bylo o čem si povídat a připíjet Vojtovi. Chrličili se vtipy.

Na Silvestra přibyli Mikini a lidi z okolních farmiček. Květa nám prozradila,

že ta černota, co byla před tím nad námi, spadla mezi Jindabyne a Dalgetami.

Byla z toho velká, černá voda v Dalgetach, kde se chtěla Květa vykoupat. Takže k tomu nedošlo.

„Máte to tady za hodinu, za dvě!“ Ačkoliv se vracím právě z vody, otáčím se na podpatku a jdu zpět k vodě.

Mám radši čistou vodu, tak toho využít.

A slunce pálí jen...

Připravujeme silvestrovskou hostinu.

Musíme se pořád přejídat. Ted' všim

možným, později po půlnoci čoučkou (ne kvůli pohonu,) to abychom měli hodně peněz.

Tato pověra se praktikuje léta páně, ale fachčí více na pohon. Konečně se hraje.

Dělají se fotky.

Překvapení – hraje šest kytar. Silvestr probíhá v klidu a míru. Jdu spát skoro ve čtyři. Prvního odjíždí Mikini a další jsou připraveni opustit kemp druhého.

Někteří už brzo ráno opouštějí farmu a nikdo se nediví. "Tak ahoj!" Jen Cvrček vysvětluje, že musí jít domů stáčet pivo. Takže jsme s Vincem osaměli v kempu.

A už běžím pro foťák, abych to natočila. Ta velká voda, co Květa prorokovala za dvě hodiny, přišla za dva dny. Přibylo asi $\frac{3}{4}$ m vody. U Tuleňa skály je zelená travička kompletně pod vodou. Řeka hučí a Vinc plave proti proudu k peřeji. I mně se tam podařilo doplavat. Voda je celkem čistá, ale je to rachot. Cvrk, který normálně pořád poskakuje po balvanech okolo řeky a dělá krásné fotky, zas o něco přišel. Do toho všeho hřmí,

ale neprší. Fotím mraky, visí dolů jak kulaté pytlíčky, to se hned tak nevidí.

Třetího večer balíme stany a přesouváme se nahoru k Žankovi. Přespíme u Tuleňa a ráno vyrážíme i s Hankou. Jede pomáhat Hele na Šumavu, je tam dětský kemp.

Po večeri ještě vykládáme, ale je mi nějak zima.

Vytahuji zelený mantl a oblékám ho. Je 22°C. No jo, ale před tím bylo o dvacet stupňů víc. Kolem boudy skáče sedm klokanů. Mají tu pěknou zoologickou.

Za NSW tu byli – Cvrk a Božka, Mates a Kristýnka a Mikin a Květa. Z Victorie – Vojta, Hugo, Gody, Vinc, Maro, Maruš, Bláža, Zdena, Regina a já. Z lokálních – Žanek a Hanka, Jarka a Vašek, Standa, Pavel, Petr, Vašíček a Vendulka. Od Bogana nás navštívili – Bogan, Saša, Koliškin se Zdenou a Biggles.

Ráno vyrážíme na Melbourne a naše odysea končí na Šumavě, kde nás Hela hostí lečem k večeři. „Díky!“ po těch 600+km to přišlo vhod.

To horko se přesunulo do Victorie. V dalších dnech mají přijít čtyřicítky.

Vždyť je léto!

Perla

Věnováno dívkám od potlachů

*Oči žen jsou Středozevní moře
Udělané z pěny let a azurové modře
Kdy v kouzlech večerů se celá duše vsází
Kdy za obzorem je moře s modravou hrází
A zpěněné okolo dřímajících ostrovů
Kde záliv s modrým dnem zornic plout k domovu
A krásné večery kdy v květech duše sténá
Je tma přibodnutá na hroty stromů
za těch večerů vánek něžný jako žena
Svoji hudbu dýchá
A oči žen vidím znovu.*

Poslal Ray

Zeptal se tramp trampa. „Parde, proč vaše osada jezdí jenom pod širák?“
„Protože ti co obdivují volnost ptáků si nestaví hnízda.“

Zeptal se tramp trampa. „Pardíku, proč vyrážíš už teď, a za deště?“
„Protože ti co šlapou jen za slunce, nikdy nedosáhnou svého cíle.“

Zeptal se tramp trampa. „Parde co myslíš, že je hlavní půvab trampu?“
„Kámo, nedělej dusno, krásné chvíle dneška jsou krásné vzpomínky zítřka.“

Zážitky z cesty po Jižní Americe, část 2

Byla to dobrá rada od místních lidí na Osornském nádraží nezdržet se v tomto průmyslovém městě, ale odjet na sever do města Valdivie.

Jízda autobusem trvala jen několik hodin. Ten den jsme měli štěstí. Znovu. Místní nám poradili o soukromém ubytování u paní Any Marie.

Pronajmuli jsme si pěknou místnost i s výhledem na řeku Valdivia. Shodili jsme ruksaky a hned šli na obhlídku kolem řeky.

Dokonce jsme našli směnárnou peněz, tak jsme měli po starosti s Chillanskou měnou na naše další cestování. Druhý den jsme šli podél řeky do přístavu "Feria Fluvial".

Část přístavu zabírá místní trh na ryby, ovoce a zeleninu. Nejzajímavější je část rybího trhu. Je přímo na břehu řeky, kde se usadila velká kolonie tuleňů. Kolonie má několik samců, z nichž má každý několik samic, o které se často perou. Každý samec má své území, které si chrání. Tuleni mezi zápolením žebrají o odřezky ryb.

Ale jsou dost vybíraví, Všimli jsme si, že někteří žerou jenom hlavy, jiní jen odřezky a jiní jen vnitřnosti. Kolem tuleňů plave mnoho ryb, kterých si tuleni vůbec nevšímají. Pozorovali jsme okolí rybího trhu a pak se vypravili přes most na druhou stranu řeky.

Vede tam podél břehu delší stezka. Jako by cesta vedla přes botanickou zahradu.

Další den byl nejzajímavější. Z Feria Fluvial jsme si vzali loď na ostrovy na řece. Isla Teja a Isla Mancera. Ostrov Teja je zajímavý botanicky a koloniemi vodních ptáků.

Dál, směrem k ústí řeky do Pacifického oceánu jsou historické pirátské a Španělské pevnosti ze 17. století. Vylodili jsme se na historicky velmi významném místě na ostrově Mancera. Tam na místě zvaném Guacamayo, byla svedena vítězná bitva za nezávislost

Chilské kolonie. Měli jsme možnost vidět reprodukci bitvy v dobových krojích. Děla, kavalerie, pěchota, mávání vlajkami. Ještě dobře že měli jen "slepé" náboje.

I tak jako by zabíjených zůstalo na bitevním poli ležet hodně. Ale Španělští kolonizátoři byli poraženi, za velkého jásotu místních návštěvníků ostrova. Vrátili jsme se k paní Ane Marii dost pozdě z denní túry a ona byla ráda, že se nám jejich Chilská historie líbila.

Další den jsme plánovali odjet prvním ranním autobusem, v 9.30 ráno do Chillan.

Na nádraží nikdo nespěchal, jízdenky se začaly prodávat kolem jedenácté dopoledne a kolem oběda první ranní autobus vyjel. Proto jsme dojeli až na večer.

Měli jsme problém najít levné ubytování, šlapali jsme městem až na předměstí, kde jsme se uložili v baráku na spadnutí, kde dva pokoje pronajal starší pán, ze staré školy, který ani nechtěl vidět naše pasy.

Druhý den jsme se šli podívat na náměstí a do školy Escuela Mexico na pěkné "murals", umělecké malby na zdi. Jsou od slavných malířů Alfaro Siqueiros a Xavier Guerrero. Zobrazují významné osoby v Chilské historii a původní obyvatelé, Indiány.

Příští den jsme se vypravili na první ranní autobus do Valparaíso. Tam jsme dojeli už za tmy. Autobus měl dost velké zpoždění, což nás netěšilo. Neradi vystupujeme v cizím městě za tmy. Kolem

nádražích není bezpečno ve dne, v noci je riziko mnohem větší.

Co nejkratší cestou jsme došli na hlavní, osvětlenou ulici a začali hledat nocleh.

Valparaíso je oblíbené místo místních, není daleko od Santiaga, tak jsme byli rádi,

že jsme našli místnost v pensionu v boční ulici.

Moc jsme se tu noc nevyspali, v pensionu bylo plno hluku. Dle Reginy to byla noc hrůzy.

Valparaíso přístav leží na břehu Pacifiku.

Byl nejdůležitějším přístavem na Americkém pobřeží do otevření Panamského průplavu.

Ale i dnes je vidět bývalá sláva a bohatost

tohoto města. Protože se město rozkládá na prudkých stránkách nad mořem, dopravu obstarává 24 velkých výtahů, zvaných "Ancensor". V části kolem moře jezdí i trolejbusy, autobusy a do blízkého Vina Del Mar jede i vlak. Ve městě žije mnoho umělců, je tu spousta různých muzeí. Nám se líbil dům básníka Pabla Nerudy, La Sebastiana.

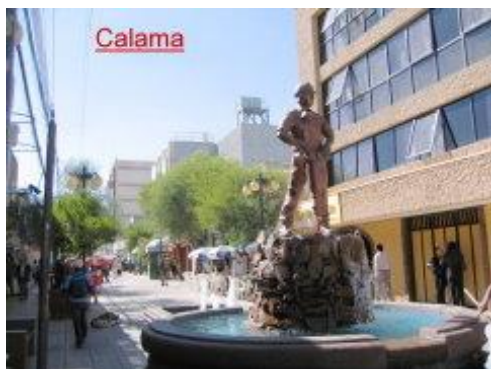
Byl postaven ve tvaru lodě, včetně kruhových oken. Město Vina Del Mar je moderní,

má pěkné pláže, honosné budovy a stromy lemované ulice, ale pro nás postrádal půvab a charakter v porovnání s Valparaíso. Není divu, že toto město je vyhlášeno za Unesco World Heritage. Ulice v některých částech města jsou jako "Zlatá ulička" v Praze.

S nádhernými vyhlídkami na moře a okolní hory, je to město nezapomenutelné. Protože se nám tam líbilo, zůstali jsme několik dní, než jsme se vydali na dlouhou cestu, dál na sever. Proseděli jsme v autobusech den, noc a část dalšího dne než jsme dojeli do Calama.

Je to město uprostřed měděných dolů, kam se jezdí povyrazit horníci z obrovského dolu Chuquicamata.

Proto jsme měli problém najít nocleh. Nakonec jsme skončili na špinavém dvoře ve špinavé místnosti. Naši sousedi havíři – nebo horníci? Byli přátelští, ale hlasití. My jsme byli tak utahaní, že nám nic nevadilo. Čekal nás cíl naší cesty přes Chile, San Pedro De Atacama.
/2440 Metrů nad mořem/.

Městečko je výchozí bod na cestu přes velká solná jezera do Bolívie, zvaná Salar de Atacama. Když jsme vystoupili na náměstíčku, před starým kostelem, kde se lidé chystali na velikonoční svátky a procesí, křížovou cestu přes vesnici, a hned vedle kantýny s drkotem kytar, byli jsme přímo nadšeni. A to jsme ještě nevěděli, že nás čeká vzrušující a nezapomenutelná cesta přes Salar de Uyuni v Bolívii.

Znovu, s pomocí Reginy cestovního deníku,

sepsal Gody

Otvírání pokladů na Velký pátek

Křečovitě svíráš poklad v dlani
a po umytí to je levná cetka.
Jindy se ušklíbneš nad prostým darem
co vyhodit jej hodláš hnedka,
stačí však voda a vidíš diamant
zasazený doprostředka.

A stejně to je s kamarády
tou vodou je tvůj neúspěch
nelituj těch kdo odchází
kdo najednou má spěch.
Zůstane málo, já vím,
VŠAK TĚCH SI VAŽ

A V SEJFU SRDCE SI JE NAVŽDY NECH!

Pelda

Zimní Oheň 2008

Jako každoročně, tak i letost Baselsti (letost jen Ivan) zorganizovali (povoleni, dřevo, atd.) náš švýcarský „Zimní oheň“ který se konal 09.- 10.02.2008 v krásném údolí u nezamrzlého potoka u Sörenbergu. Pochybnosti byly jako na objednávku – slunečno obloha bez mráčku! .....Sraz byl jako obvykle v poledne v restauraci Salvideli na kopci.

Společně se pak sjelo – sklouzlo částečně po ledovce (polní cesta) kousek do údolí. Tentokrát nebylo tolik sněhu jako jindy, takže místa na parkování bylo dost. Někteří (nemocní a ti starší ...) sjeli až dolů k potoku. Napřed se vymerilo, kde asi leželo ohniště od minulého roku a pak jsme se pustili s lopatami do práce. Asi v 2 metrové hloubce jsme se k němu dostali. Okolo ohniště se udělal hezký kruh asi 7 – 8 m v průměru, částečně i se „sedáčkama“ na sezení. Kolik kubíků sněhu jsme vyhazeli, nikdo nechtěl

spočítat – bylo toho ale hodně! Mezitím Jirka z Lucernu udělal oheň na vaření a pustil se do zelenkové polevky s burty. Byla výborná! Díky mu za to. Někteří si postavili svoje stanovy obydlí, ti tvrdí si udělali byt přímo na sněhu pod hvězdami ... Jste že v noci tolik nemrzlo jako jindy ... letost bylo jen minus 10° C !!! Když dorazili i poslední „opozdilci“ z hospody (nebo ti,

kteří se báli lopaty), slunce se již schovalo za kopečky, tak jediné 4 ženy (Petra, Ivana, Hanka a Helena) zapálily od Bobra připravenou hranici. Po zahájení se zavzpomínalo i na kamarády, kteří již odesli před námi. Při 6 l svareného vína a 5. kytarách, base a mandolíně večer hezky utikal. Obdivovali jsme muzikanty, kteří při těchto mrazech dokážou tak dlouho hrát ... Probuzení bylo ledové, ale zase do krásného slunečného dne. Rozloučení s pospíchajícími kamarády bylo nahore v horské hospodě. Ti, kteří tolik

něpospíchali (Jirka, Peta, Otík, Petra a Pepa) si udělali 2 hodinový výslap na kopec Husegg 1470 m vysoko. Přesto, že bylo stále krásné počasí, nastal opravdu konečný rozjezd domů. Letost se seslo rekordních 29 kamarádů-dek. Příští rok zase na shledanou !!!

Pepa a Petra

Ahoj kamarádi.

Zima je sice v plném proudu, ale za chvíli se jí pomalu začne krátit dech, kempy zase ožijí našim smíchem. V pivovaru stojí bečky v řadě a těší se do našich údolí, stejně jako my. Copak v nějakém ponurém sklepě v zaplivané hospodě, to je život na prd. To takhle v lese, mezi vandrákama, to je veget! Nahoře svítí měsíc, táborák krásně plápolá, kolem plno veselých lidiček, všichni o mě pečují, napřed na

zádech nosí, potom s láskou hladí a jak pláčou, když dojdou. Jsou to ale nevěrníci.

Jen zasyčím a můj život dočasně skončí, už už mají jinou, prý krásnější a hlavně plnější. Ne, nežálím, jen bych chtěla mít trošičku štěstí a zase se s těma hodnejma lidičkama do lesa podívat.

Na Silvestra jsme byli skoro celá parta, teda hlavně to zdravé jádro, asi 25 kamarádů v takové malé hospůdce ve Skryjích. Je to kousek od Louček, a místo leží na dolním, méně známém toku Bobrůvky. Dá se tam na trampsko přespat, a mám to tam domluvené na léto, až přijedete tak tam zabouříme!! Mne, skoro domorodce k těmto místům váže spousta vzpomínek, jako malý špunt jsme tam jezdili na ryby, samozřejmě pytlčit, místo bylo tak odlehlé, že jsme tam byli úplně sami. Kdysi dávno před vojnou jsme tam byli na zimním vandru. Bývalo tam v povodí pár chat, kde se dalo přespat na veran-dách. Je už to tak strašně dávno, že si už moc nepamatuji, kdo vlastně tam tehdy všechno byl, ale to není důležité, pamatuji si, že tam byl Tuleň, to byl hlavní aktér celého příběhu. V sobotu se chodilo do hokny, vláček nás vyplivnul na malém, opuštěném nádraží už potmě, do hospůdky půlhodinka pouhá, a krom toho je to na trase, tak co a víte, jak by to dopadlo, kdyby to na trase nebylo a my si museli kus zajít? Stejně, úplně stejně! Tehdy byly hospody obzvlášť na venkově dost špatně technicky vybavené, v létě bylo pivo teplé jak velbloudí moč a v zimě studené jako v baru někde v severní Austrálii. Pár škopků a měli jsme toho plné kecky. Rychle platíme, usárny na záda, kytaru pod pažďi a vzhůru do divočiny. Ledový škopek v našich mladistvých pajslech udělal svoje. Světla hospody ještě zářila a na Tuleňa přišel první poryv. Snad jako varování.

Po druhé už to bylo vážné. Situace vyžadovala neodkladné řešení. Jenom, že kolem baráky, ulička sice spoře, leč osvětlena. V jednom baráku tma jak v pytli, před barákem podloubí, Tuleň podivnejma přískokama zdolal pár schodů, uska na zádech, jen hózny dolů, buršlak pro jistotu trochu přidržet. "Hodím to strupům do žudra, třeba budou mít radost" Věta ještě nedořčena a už to val. Tak jak se u nás říká: u prdele jak nit a na zemi jak plachta. Už to vypadalo, že všechno dobře dopadne, když se nad čupícím Tuleňem roznula patnáctka žárovka a rozletěly se dveře dokořán a kolem nic netušícího Tuleňa začaly proudit davy lidí. Spokojeně si to sral přímo na východě z místního kina.

Ta hospoda tam pořád stojí, ten barák s tajemným podloubím také, i když se v něm už dávno kino nepromítá. Však uvidíte, půjdeme kolem, všecičko vám tam ukážu. Jenom pár věcí mě trochu rmoutí.

Že si to Zdenál nemůže zopakovat, nám v břichu už po pár pivech už taky tak nebouří a potom to kino je zavřené, takže to všechno ztrácí na humoru. Jinak myslím, že by stálo za to zjistit, kdy představení končí, a----- Co říkáte kamarádi????

Moc vás pozdravuji a příště se vymotám ze vzpomínek a napíšu vám něco aktuálního ze života osady. Mějte se nádherně, mějte se rádi.

Vaši Sosna a Hela. AHOJ!!!

Zeptal se tramp trampa. „Kámo co maj pořad proti broučkům a tý Mandelince bramborový?“

„Jo pardíku, chybovat je lidský, ale vinit z toho někoho jinýho je ještě lidštější.“

Adresováno Bigglesovi, někdy v minulém století...

Jo, parde !

Eslipak vis, ze mandelinka bramborova se oficialne jmenuje Colorado potato beetle ? Doufam, ze ted uz je ti jasny proc tu ziju. Chtel jsem se totiz dostat do hnizda tohoto imperialistickeho nicitele naseho zemedelstvi. Od kapitalistu to byla uzasna promyslenost, protoze bez brambor neni lih a bez lihu neni chlast. Bylo to, jak vidis, dukladne prokoumany. Jeste, ze jsme tam byli my a tomu broukovi dali zabrat. Ovsem, osobne jsem ty brouky videl asi jenom dva - no videl jsem jich more, ale jako obrazky na nalepkach na krabickach od sirek, na znamkach a jinem propagacnim materialu (filmove tydeniky atd.).

Jak jsme se skolou chodili na sber mandelinky bramborove, tak jsme vetsinou nachazeli pod listy takovy vajicka spinave bily, spis to vypadalo jako hnidy, anebo musi vajicka. Ucitele nas hrozne chvalili, kdyz jsme hlasite sve objevy oznamovali. Myslim, ze to byla Alenka Lapkovic, anebo nejaka jina oblíbená učitelova shovanka, která dokonce i toho zleho brouka nasla. Co bylo divne, ze voni ty brouci byli cerveni se zebrim pruhovanim. TAKZE TED ME TAK NAPADA, ZE TO BYLA ZREJME KAPITALISTICKA RAFINOVANOST (omylem jsem zmacknul caps lock, sorry), voni asi nejspis vypestovali zvlastni odrudu v oficialne uznavane a schvalene barve, barve rude, znaku to vseho pokroku na svete. Anebo, ze by to byly brouci ze zdroju zeme, kde zitra znamena jiz predevcirem? Jsem jezdil na prazdniny k babicce a dedeckovi na Sazave a jednou vesnicky mistni poulicni rozhlas vyrval dlouhe hodiny, ze vsichni obcane musi pomoci nasemu jednotnemu zemedelskemu druzstvu se sberem tohoto nebezpecneho skudce, nebot nase pole byla zasazena timto americkym broukem, cerstve pod vrchliky padaku shozenych na nase urodne lany. Tak jsem misto probihani posazavskymi hvozdy, cachani se v tmavomodrych vodach zlatonosne Sazavy, jsem se s ostatnimi kluky motal v brazdach a snazil se najit ty nebezpecne skudce. Dostal jsem pak od predsedy car papiru, ze zak Jan Louma se zucastnil boje s americkym broukem.

Po prazdninach jsme pak museli ucitelum vykladat (asi pak, kdyz nekdo nevedomky vykecal nejakou neschvalenou cinnost, podavali hlaseni nahoru), co jsme kdo delal behem vakaci a obdrzel jsem, diky tomu upracovanejma rukama zemedelce napsanymu potvrzeni, pochvalu pred nastoupene jednotkou. Pomalu vetsi, nez kdyz jednou tata zaridil u retenickych sklaren kde delal, ze celej nakladak narvanej papirem z uklizenych kancelari a archivu proslych smernic, byl napsan na muj ucet pro sber papiru. Tehdy me ale trhnul nekdo jinej, jemuz jeho tata

zaridil hned nakladaky dva, coz me dodne sere a jeste dodnes mu preju aby se nemohl vysrat . Mohl jsem jinak mit tu slavu jen sam pro sebe. A corn ? To vis, ze jsem ho taky vysazel. Vetsina uz ho vyklicila a zene si to do stvolu. Kdyz jsme psali slohovy prace pro maturitu, tak jsme meli dve temata - Cesta souha Nikity po Spojenych statech a pak uvaha na tema: Lidem praci, strojem drinu.

Jediny ze tridy jsem si vybral tu uvahu, ostatni zpracovali politically correct pokecy o Nikitovi, jak si smelil hodinky s nejakym delnikem na lince u Forda a tak vselijak podobne. Napsali toho cely tlustopisy. Jsem napsal stranku a pul o tech udrenej strojich a zrekreovanej lidech a predstav si, ze me Baba pofesorka Holoubkova za to dala dvojec. Pomalu jsem si i myslel, ze to i bylo od ni mozna i tajny schvaleni a pozehnani myho vyberu, ale to jsem zavrhnul, protoze vona byla i pres svuj burzoazni puvod a choutky (draha vina a hodnotna literatura a divadlo), dost zazrana ruda babice. A vona me taky nemela moc rada, protoze jsem pod lavici vydaval casopis Spolecensky radce (ten nazev se mi zalibil - mel ho v knihovne Kobruv cetnicko - policajtsky - bezpecnostni prislusnik otec. Byla to kniha narvana informacema pro zacinjici aristokraty, diplomaty a cleny carskeho dvora), kterej jsem radne zdobil karikaturama. No a vona si asi myslela, ze asi ji pekne zobrazuju, i kdyz v jejim pripade jeji normalni kreslene zpodobneni by bylo vykladano a chapano jako karikatura. Ale jsem nikdy nekreslil nekoho, tak abych zvelicoval jeho telesne a vzhledove nedostatky, kdyz uz je mel ve vinku. I se mi ted dost spatne o Babe Holubici takhle pise. Me malem nechala propadnout z literatury, pri tom plno klukum, kteri v zivote nanejvys precetli prirucku Dospivate v muze, ozdabila vizo dobrejma znamkama. Na maturitnim vecirku, kdyz uz bylo po vsem, tak jsem za ni sel a stylem dvojitych vidli jsem se ji zeptal, jestli by me mohla dat nejake rady do zivota, nebot si velice vazim jejího usudku bla bla bla. "Honzo, vy se cloveku uz hned na prvni pohled jevite jako drzoun .." - takhle nejak jela. Well, i kdybych se naucil nazpamet a odrikaval jako kdyz bicem mrska celou Reportaz psanou na opratce, tak bych u ni vzdycky pohorel. Jsem si ji ale na druhou stranu hrozne vazil, anzto byla polyglot a valela desne spisovatele. Rikala, ze pokud muzeme, tak abychom si cetli spisovatele v jejich materskem jazyku, v prekladech uz se projevuje vliv treti osoby - prekladatele. Se ji to mluvilo, kdyz znala asi sedm reci, vctne latiny a rectiny.

No jo, bracho, zamaznu to a budem zase pokracovat nekdy jindy.

Ahoj !

Zoltan

<http://www.youtube.com/watch?v=NkvWN1lPpE8>

Zeptal se tramp trampa. „Proč si řekl, že nejedeš na čundr?“

„Protože je lepší odmítnout, než slíbit a nejet“.

Zeptal se tramp trampa. „Pardíku co si myslíš o Gulliverových cestách?“

Víš kámo, ten kdo byl sám na cestách, může pak vyprávět co chce. “

Cimrman na vandru

Texasky, které pevně obepínaly mou šestnáctiletou zadnici, byly sice šedivé místo modré, byly prošity červenou nití a místo klasických nejtků na kapsách byly pobité řádkou blýskavých zlatých cvočků z prodejny s lakonickým názvem Domácí dílna. Dneska bych je asi neoblékla, ale tehdy jsem z nich byla přímo přestřastná. Vytoužené klasické džíny, bony nebo příbuzní v zámoří – to všechno bylo pro mne utopistickým snem stejně jako cestování mimo tehdy naprosto přesně ohraničený socialistický tábor. Proto jsem byla vděčná i za tuhle náhražku, kterou mi na kemp do údolí Židárny na jihu Čech přivezl kamarád Jára a která vypadala nejméně o sto procent lépe než dosavadní pytlovitě cajkové kalhoty. Obdobným způsobem si Jára poradil i o s obarvenými ortopedickými šněrovacími botkami, kterým dal podobu jakýchsi unikátních invazkecek. A klobouk, který tatínek vyřadil jako pomůcku pro bílení bytu, v Járových šikovných prstech dostal vzhled šikézního stetsonu přímo z Divokého západu.

Z mlynářského plátna, které jsme společně barvili u jednoho ze spoluosadníků v činžákové prádelně na khaki, nám našel usárny jako vystřižené z US Army. A to nemluvím o bundách, které sice měly občas jeden rukáv delší než druhý, nebo šly jejich díly kapku šejdrem, ale byly maskované, nepromokavé a hlavně – tramské. Járovy kápezetky z plechových krabiček od indického čaje nebo cancáky vsíté do obalů z králičí kůže měly mezi námi jedinečnou pověst.

A pro kluky, kteří byli celí diví do nožů, měl Jára doslova gloriolu umělce. Uměl totiž vyrobit velké vrhací nože, které byly vyvážené přesně tak, jak být mají, mačety, ze kterých vstávaly policajtům vlasy na hlavě, univerzální skládací nože, kterými se dala přeříznout i malá souška... Nádherné vykládané střenky nožů učarovaly i holkám, které z Járy při každé příležitosti lákaly zajímavé přívěsky z lasturek, kamínků, korálků a peříček, vyřezávané ze dřeva, originální náramky a náhrdelníky z kostiček. Uměl i spravovat kytary, omalovával jejich horní desky kovboji, indiány a mexickými cabaleros a když hrábl do strun a začal svým mírně nosovým hlasem tembrem zpívat, ztišili se všichni kolem ohně.

Víc než rok jsme se s ním takhle setkávali a pak najednou zmizel. Nikdo nevěděl kam, nikdo nevěděl proč. Vlastně jsme ani přesně nevěděli, kde bydlí. Z náznaků v rozhovorech jsme se domnívali, že někde u Prahy a že dělá nějaké černé řemeslo. Ale také to tak být nemuselo.

Když jsme nedávno na vzpomínkové slezině přivedli řeč na tuto renesanční postavičku z naší hluboké tramské minulosti šedesátých let, zarazilo nás, jak málo jsme o tomhle klukovi v podstatě věděli. Stačilo nám, že jezdil na vandr a že byl kamarád. Nic víc jsme tehdy vědět nepotřebovali. A marně jsme také vzpomínali, jak se vlastně jmenoval. „Jára, Jára... nějak jako Ciml, Cimr...“ tápal ve vzpomínkách osadní kronikář Miky. „Cimrman!“ vykřikla najednou Dina a nám v tu chvíli nezbylo, než přitakat. Určitě se jmenoval Cimrman!!!! Jak taky jinak, že?

Hanka Hosnedlová

Zákon o zvířatech: Zvířata jednají pudově, což znamená, že po vás budou, kamarádi...

Aneb víte že, víte že

Víte že – V dubnu oslavil jeden protivný dědek z T.O. Sosnová Rokle „První tuctoletí vzniku“ (Děkujeme za pozvánku, ale bylo to trochu z ruky, snad příště)

Redakce

Víte že – Melbournská parta se bujaře rozloučila s Peldou která se navrací do vlastí českých. Marti, ještě jednou díky za Tvoji pomoc s prvním Kamarádem.

Vděčná Redakce

Víte že – Mex a Zdenka pilně budují nový domov v Langwarrin. Již se moc těšíme na velkou slezinu abychom společnými silami zahřáli vaše nové hnízdečko.

Vojta

Víte že – V lednu nám napsal Pidim z osady Jaguár. Osada bude mít 50sáté výročí!

Mirek

Do Kamaráda přispěli:

Hanka, Pelda, Pěnice. Biggles, Buchta, Cvrk, Gody Pepa a Petra, Ray, Sosna a Hela, Vojta,

Na Kamaráda přispěli:

N.S.W - Cvrk & Božka \$20.00, Čočka \$20.00, Gusta & Kristýnka \$20.00, Honzík \$15.00, Chlupatci \$20.00, Kolmani \$20.00, Pirát \$10.00, Rákoska \$20.00, Svát'a \$20.00, Tom & Vlasta \$50.00, Vašek \$30.00, Švéd'ák \$20.00, / S.A. - Ruda & Ani, \$30.00, / T.A.S. - Vlád'a \$40.00,

QLD. - Gábo \$20.00, Franta \$20.00, Leo \$20.00, Milan \$20.00, Přemek \$20.00,

VIC. - Hrobník & Bobina \$20.00, Jim \$20.00, Líbíček \$20.00, Mex & Zdena \$30.00, Vojta & Maruš \$20.00, Zdenek Jaskula \$25.00

Koule, ze země sýrů a zelené trávy \$20.00, Bohouš Bouček z Oregon \$20.00, Eliška Stork z Alaska \$20.00,

Cancák z Brna \$10.00, Jarda Mládek z Prince George \$50.00 + \$17.50 ve známkách,

Všem mockrát děkujeme.

Vyúčtování: Kamarád 101 – výroba a pošta \$239.90 / V pokladně: \$806.50

Kamarádi a kamarádky, pokud změníte adresu, (poštovní, nebo E-mail) dejte nám vědět, prosím!!!

Redakce Kamaráda: 6 Beryl Avenue Oakleigh South 3167 Victoria - Australia

E-Mail: kamarad@optusnet.com.au

Web: <http://www.kamarad-au.net>

Příspěvky peněžní v hotovosti na výše uvedenou adresu / nejsou povinné, ale děkujeme!

(Australské banky nám seberou skoro polovinu peněz ze šeků poslaných ze zahraničí,

zloději, proto ta hotovost)!!!

KVĚTEN 2008